

Засніжена в'язниця

Хиннам

Найціннішим майном у в'язниці після їди були голка та нитки. Під час каторжних робіт наш одяг зношувався і рвався, але важко було дістати голку й нитку, щоб полагодити його. Через деякий час в'язні стали на вигляд, як жебраки в лахмітті. Для нас було вкрай важливо зашивати дірки в одязі, щоб хоч трохи прикритися від холодних зимових вітрів. Тому навіть невеликий шматок тканини, знайдений на дорозі, мав велику цінність. Дарма, якщо цей клопоть був вкритий коров'ячим послідом, ув'язнені билися між собою, намагаючись заволодіти ним. Одного разу, коли я ніс мішок з добривами, то побачив, що в ньому застрягла голка. Мабуть, вона випадково залишилася там під час виготовлення мішка. Відтоді я став кравцем в'язниці Хиннам. Я дуже радів, що знайшов ту голку, і щодня лагодив штани для інших ув'язнених.

Навіть серед зими на заводі добрив було так жарко, що ми обливалися потом. Тож можете уявити, як нестерпно було влітку. Проте жодного разу я не підкочував штани й не відкривав гомілок. Навіть у найспекотніші літні дні я працював у довгих штанях. Інші знімали штани і працювали у спідній білизні, але я залишався одягненим належним чином. Після роботи ми були всі спітнілі та брудні від добрив, більшість ув'язнених знімали одяг і милися у брудній стічній воді з фабрики. Однак я ніколи не мився там, де інші могли б побачити моє тіло.

Натомість заощаджував половину чашки води, яку ми отримували щодня, а потім рано-вранці, поки всі ще спали, витирався невеликим шматочком тканини, змоченим у цій воді. У цей досвітній час я також зосереджував свій дух і молився. Я вважав своє тіло дорогоцінним і не хотів випадково показувати його іншим.

У тюремній камері перебувало тридцять шість осіб, я вибрав собі місце в кутку біля туалету. Ніхто не хотів займати цього місця, але я вибрав його, оскільки там ніхто не переступав через мене. Ми назвали це туалетом, але насправді це був лише маленький глиняний горщик без кришки. Влітку рідина з нього виливалася, а взимку замерзала. Неможливо описати смердіння, яким тхнуло від цього горщика. Через солоний суп і тверді рисові кульки, які ми їли щодня, ув'язнені часто страждали на діарею.

Я сидів біля вбиральні й чув, як хтось, кажучи: «О мій шлунок», — швидкими короткими кроками пробирався туди. Як тільки людина знімала штани, вистрілювала діарея. Оскільки я лежав поруч з туалетом, бризки часто долітали до мене. Іноді вночі, коли всі спали, у когось починав боліти живіт. Я чув, як люди скрикували від болю через те, що на них наступали, і знав, що хтось прямує до туалету, тому вставав, притискаючись до кутка. Якби, не почувши наближення, я продовжував спати, то постраждав би. Щоб пережити таку нестерпну ситуацію, я намагався вважати цей вигляд та звуки певною формою мистецтва.

Незважаючи на все це, я постійно розташовувався біля вбиральні. «Чому ти вирішив залишатися там?» — питали в'язні. Я відповідав: «Тут мені найкомфортніше». Це були не просто слова. Це було справді те місце, де моя душа почувалася найспокійніше.

Мій номер ув'язненого був 596. Люди називали мене «Номер п'ять дев'ять шість». Уночі, коли не міг заснути, дивлячись на стелю, я повторював цю цифру знову і знову. Якщо я промовляв її швидко, то звучало дуже схоже на «окуль», корейське слово, яке використовується для опису почуття несправедливості. Моє ув'язнення дійсно було безпідставним.

Комуністична партія проводила «токбохве», або зібрання, де читали вголос газети або інші матеріали, вивчаючи таким чином комуністичну пропаганду. Охорона пильно стежила за кожним нашим кроком. Щодня ми мушили писати листи подяки, розповідаючи про те, чого ми

навчилися, але я не написав жодної сторінки. Адже не міг навіть подумати, щоб написати щось на кшталт: «Я дуже вдячний нашому батькові Кім Ір Сену за те, що він з такою любов'ю годує нас, дає суп з м'ясом і дозволяє так чудово жити». Навіть під страхом смертної кари я ніколи б не написав листа подяки атеїстичній комуністичній партії. Замість того, щоб писати такі листи й вижити у в'язниці, я працював у десять разів старанніше за інших. Єдине, як можна було уникнути написання листів, це стати найкращим в'язнем. Завдяки таким зусиллям я став найкращим ув'язненим і навіть отримав нагороду від чиновника комуністичної партії.

У тюрмі мене багато разів відвідувала мама. Між Чонджу та Хиннам не було прямого сполучення. Їй доводилося сідати на потяг до Сеула й потім пересідати на потяг до Вонсану. Поїздка займала понад двадцять виснажливих годин. Вона докладала великих зусиль, аби приготувати рисове борошно, щоб її син, який сидів у в'язниці у розквіті сил, мав що їсти. Для цього мати збирала рис у наших родичів і навіть у далеких родичів чоловіків моїх старших сестер. Приходячи до тюремної кімнати й бачачи мене через скло, вона відразу починала ридати. І хоч вона була сильною жінкою, та вигляд її сина, який зазнавав таких страждань, робив її слабкою.

Мама передала мені пару шовкових штанів, які я вдягав під час весілля. Тюремна роба, що я носив, була така потерта, що крізь тканину проступала шкіра. Однак, замість того, щоби вбратися в ці шовкові штани, я віддав їх іншому в'язневі. Борошно, на яке вона збирала рис у борг, я одразу віддав іншим, і вона це бачила. Мамине серце краялося, коли вона бачила, як я роздаю одяг та їжу, в приготування яких вона вклала всю свою душу та любов, і нічого не залишаю собі.

— Мамо, — сказав я їй, — я не просто син когось, кого звати Мун.

— Перш ніж бути сином роду Мун, я є сином Республіки Корея. А перед тим я є сином світу і сином неба та землі. Тому мій обов'язок передусім любити Республіку Корея, світ, небеса та землю, і лише потім слухати й любити вас. Я не син якоїсь малодушної людини. Будь ласка, поведіться так, як личить матері такого сина.

Мої слова були для неї немов холодним душем. Дивлячись на те, як вона плаче, моє серце розривалося від болю. Та я мав контролювати свої емоції, незважаючи на сум, через який навіть прокидався серед ночі з думкою про неї. Я був тим, кого покликав Бог виконати Його справу. Мені було куди важливіше трохи тепліше одягнути іншу людину і трохи більше її нагодувати, ніж перейматися моїми особистими стосунками з мамою.

Навіть перебуваючи у в'язниці, я залюбки спілкувався з людьми. Навколо мене завжди були ті, хто готовий був слухати мене. Коли є людина зі спорідненою душею, то з нею можна ділитися теплотою навіть у голоді й холоді тюремного життя. У Хиннамі в мене зав'язалися взаємини з дванадцятьма однодумцями, з якими я готовий був провести своє життя, як із ріднею. Серед них і відомий священник, який був президентом Асоціації християнських церков п'яти північних провінцій Кореї. Це були люди, з якими навіть на межі життя і смерті в нас були такі близькі стосунки, що я відчував їх як мою власну плоть і кров. Саме наявність таких людей надавала цінності моєму перебуванню в тюрмі. Тричі на день я молився за тих, хто допомагав мені, і за членів громади в Пхеньяні, називаючи кожного на ім'я. Під час молитви я завжди відчував, що маю тисячу разів відплатити людям, котрі підсовували мені жменю рисового борошна, яку вони сховали у своєму одязі.

Revision #2

Created 25 February 2024 08:35:32 by andres

Updated 25 February 2024 08:36:29 by andres